

26. Салов проти України, № 65518/01, 6 вересня 2005 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/980_428/conv/page2.
27. Биков проти України, № 26675/07, 16 квітня 2009 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974_473.
28. Жукова Е. Понятие и сущность принципа процессуальной экономии административного судопроизводства Украины / Е. Жукова // *Legeașivăța*. – 2014. – № 6/2 (270). – С. 43–47.
29. Кузьменко О. Адміністративно-процесуальне право України : [підруч.] / О. Кузьменко. – К. : Атіка. 2007. – 416 с.
30. Потапенко С. Система принципів адміністративного процесу України та проблеми їх класифікації / С. Потапенко // *Форум права*. – 2010. – № 2. – С. 403–408 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-2/10pсvrik.pdf>.
31. Кройтор В. Система принципів цивільного процесуального права [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pravoznavec.com.ua/period/article/34794/%C2>.

ПОКЛАД О. В.,
аспірант кафедри адміністративного
та господарського права
(Запорізький національний університет)

УДК 342.951

ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПОЛІЦІЇ В УКРАЇНІ

У статті здійснено аналіз наукових праць, присвячених дослідженню поняття та окремих форм громадського контролю за діяльністю міліції. Визначено поняття, мету та завдання громадського контролю за діяльністю поліції. Розкрито зміст громадського контролю за діяльністю поліції через визначення його процедурних форм та інституційних елементів.

Ключові слова: поліція, громадський контроль, зміст, мета та завдання громадського контролю, процедурні форми, інституційні елементи.

В статье проведен анализ научных работ, посвященных исследованию понятия и отдельных форм общественного контроля за деятельностью милиции. Определено понятие, цели и задачи общественного контроля за деятельностью полиции. Раскрыто содержание общественного контроля за деятельностью полиции через определение его процедурных форм и институциональных элементов.

Ключевые слова: полиция, общественный контроль, содержание, цели и задачи общественного контроля, процедурные формы, институциональные элементы.

The article analyzes scientific papers devoted to study concept and some forms of public control over police. The concept, purpose and objectives of public control over police. Maintenance of public control over police by defining its procedural and institutional forms of elements.

Key words: police, social control, contents, purpose and objectives of public oversight, procedural forms of institutional elements.

Вступ. Проблематика громадського контролю за діяльністю органів публічної адміністрації в цілому та правоохоронних органів, у тому числі міліції, не є новою. В різні часи її досліджували такі вчені, як: В. Авер'янов, О. Андрійко, Ю. Барабаш, Д. Бахрах, Ю. Битяк, С. Братель, М. Вітрук, В. Гарашук, І. Голосніченко, С. Гончарук, В. Горшеньов, Є. Додін, С. Денисюк, І. Залюбовська, І. Ільїнський, Р. Калюжний, С. Ківалов, В. Колпаков, О. Кузьменко, О. Музичук, В. Опришко, А. Селіванов, М. Селівон, В. Семчик, В. Сіренко, М. Снітчук, Ю. Шемшученко, В. Шестак, Є. Шоріна та інші.

У межах сучасних наукових досліджень здійснювався аналіз різних форм громадського контролю за діяльністю міліції (поліції), зокрема: порядок звернення громадян до ОВС (міліції) та забезпечення їх розгляду і вирішення досліджувався в дисертації М. Калашник [1]; порядок та особливості спільної участі громадськості і міліції в охороні громадського порядку та безпеки були предметом дослідження роботи А. Довгополова [2]; організаційно-правові форми взаємодії ОВС (міліції) із громадськістю та громадськими інституціями були проаналізовані в роботі Ю. Торкайло [3]; організаційно-правові засади взаємодії ЗМІ з ОВС (міліцією) були предметно досліджені у роботі А. Лебедевої [4]. Досить вдалою спробою системного аналізу громадського контролю за діяльністю міліції є робота С. Брателя, який у межах свого дослідження зосередив основну увагу на розкритті сутності та змісту таких його форм, як контроль за діяльністю міліції громадськими організаціями, політичними партіями, профспілками та ЗМІ [5]. Важливі теоретичні і практичні аспекти щодо сутності, адміністративно-правового та наукового забезпечення громадського контролю за правоохоронною діяльністю (в тому числі міліцією) в Україні були запропоновані в роботі С. Денисюка [6].

В цілому слід зазначити, що попри значну кількість наукових досліджень, присвячених громадському контролю за діяльністю міліції, системного аналізу форм, засобів, способів, суб'єктів та процедури такого виду публічного контролю за діяльністю найбільш чисельного правоохоронного органу на теренах України в межах її новітньої правової доктрини здійснено не було, що й зумовлює необхідність його проведення. Та все ж основоположним фактором, що зумовлює необхідність проведення такого системного дослідження, є створення Національної поліції, основоположними засадами (принципами) діяльності якої з-поміж інших у Законі України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 року (далі – Закон) визначено відкритість та прозорість, а також взаємодію з населенням на засадах партнерства, що, в свою чергу, закладає основи для повернення довіри до цього правоохоронного органу та його законної діяльності, направленої, в першу чергу, на обслуговування громадян у правоохоронній сфері [7]. Все це зумовлює необхідність винайдення, обґрунтування, нормативного закріплення та практичного втілення нових форм, засобів, способів та процедур громадського контролю за діяльністю поліції.

Постановка завдання. З огляду на вищезазначене, мета статті полягає в тому, щоб на основі аналізу наукових праць, присвячених дослідженню поняття та окремих форм громадського контролю за діяльністю міліції, розкрити осучаснений його зміст за діяльністю поліції, запропонувати авторське поняття громадського контролю за діяльністю поліції, його мету та завдання.

Результати дослідження. Перш ніж з'ясувати поняття та зміст громадського контролю за діяльністю поліції, необхідно з'ясувати сутність громадського контролю за діяльністю органів публічної адміністрації. На початку слід відмітити, що поняття громадського контролю не знайшло законодавчого закріплення, хоча в правовій науці були непоодинокі спроби обґрунтувати необхідність його законодавчого закріплення. Наприклад, С. Денисюк у свій час пропонував розробити законопроект «Про громадський контроль в Україні», де на законодавчому рівні закріпити напрями контрольної діяльності, перелік суб'єктів громадського контролю, принципи та правила здійснення такого контролю, його юридичне оформлення, механізм відповідальності державних і недержавних (діяльність фізичних та юридичних осіб як державного, так і недержавного секторів) структур та їх посадових осіб за невиконання або неякісне чи несвоєчасне виконання законних вимог громадськості та ін.

[8, с. 6–7]. Сучасний стан законодавчого закріплення поняття громадського контролю слід охарактеризувати так. Попри відсутність спеціального закону про громадський контроль, його нормативну базу складають окремі норми Конституції та інших законів. Так, згідно зі статтями 5 і 38 Конституції, народ є носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні, яку він здійснює безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, а громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами [9]. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» в якості однієї з форм громадського контролю визначає громадські слухання (ст. 13), в ході яких «територіальна громада має право зустрічатися з депутатами відповідної ради та посадовими особами місцевого самоврядування, заслуховувати їх, порушувати питання та вносити пропозиції щодо питань місцевого значення, що належать до відання місцевого самоврядування» [10]. Закон України «Про інформацію» закріплює як обов'язок органів державної влади та органів місцевого самоврядування інформування про свою діяльність та прийняті рішення (ст. 10). Держава гарантує вільний доступ суб'єктів інформаційних відносин до статистичних даних через запит (ч. 3 ст. 13). Кожний учасник інформаційних відносин для забезпечення його прав, свобод і законних інтересів має право на одержання інформації про діяльність народних депутатів, органів державної влади, місцевого самоврядування та місцевої адміністрації (ст. 43). Закон встановлює і відповідальність за порушення законодавства про інформацію [11]. Закон України «Про об'єднання громадян» (ч. 1 ст. 20) до прав зареєстрованих об'єднань громадян відносить і право отримувати від органів державної влади і управління, органів місцевого самоврядування інформацію, необхідну для реалізації своїх цілей і завдань [12]. Згідно з Законом України «Про звернення громадян» громадяни України мають право звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян, установ та організацій незалежно від форм власності, до підприємств, до засобів масової інформації, до посадових осіб згідно з їх функціональними обов'язками із зауваженнями, скаргами та пропозиціями щодо їх статутної діяльності, заявою чи клопотанням стосовно реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргами про їх порушення (ч. 1 ст. 1). Вказані суб'єкти мають розглянути ці звернення та сповістити їхніх авторів про результати розгляду (ст. 14). Причому дані права розповсюджуються і на осіб, які не є громадянами України (ч. 3 ст. 1) [13]. Закон України «Про наукову та науково-технічну експертизу» вводить поняття «громадської експертизи», яка згідно зі ст. 11 може проводитися у будь-якій сфері наукової та науково-технічної діяльності, що потребує врахування громадської думки, з ініціативи громадськості, об'єднань громадян та трудових колективів на основі договорів на проведення цієї експертизи. А близький за сферою регулювання Закон України «Про наукову та науково-технічну діяльність» передбачає (п. 4 ст. 23), що органи державної влади можуть залучати громадські наукові організації та ради молодих учених за їх згодою до участі у підготовці та виконанні рішень стосовно наукової і науково-технічної діяльності, наукової і науково-технічної експертизи, науково-технічних програм, проектів і розробок та у взаємодії з ними інформувати населення про безпеку, екологічну безпечність, економічну та соціальну значущість, екологічні та соціально-економічні наслідки реалізації відповідних програм, проектів і розробок [14]. Чинне законодавство України містить і норми щодо впровадження громадського контролю на рівні трудових колективів та професійних спілок. Зокрема, в Законі України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» (ст. 28) встановлено, що професійні спілки та їх об'єднання мають право одержувати інформацію від роботодавців або їх об'єднань, органів державної влади та органів місцевого самоврядування з питань, що стосуються трудових і соціально-економічних прав та законних інтересів своїх членів, а також інформацію про результати господарської діяльності підприємств, установ та організацій. Крім того, стаття 30 цього Закону передбачає участь професійних спілок та їх об'єднань в охороні довкілля, захисті населення від негативного екологічного впливу та проведення ними громадських екологічних експертиз [15]. Стаття 42 Конституції України та Закон України «Про захист прав споживачів» встановлює права споживачів та визначає механізм їх захисту. Згідно з цим Законом держава

підтримує діяльність об'єднань споживачів (ст. 24), які мають право одержувати від органів влади інформацію, необхідну для реалізації своїх цілей і завдань; вносити їм пропозиції щодо розроблення нормативних документів, які встановлюють вимоги до якості продукції; представляти і захищати інтереси споживачів в органах виконавчої влади та органах місцевого самоврядування; вносити цим органам пропозиції щодо підвищення якості продукції та з інших питань захисту прав споживачів (ст. 25) [16]. Отже, як правильно зазначає А.С. Крупник, «вказані функції є по суті формами громадського контролю за якістю товарів, робіт, послуг; а враховуючи, що значну частину функцій органів місцевої влади складають саме адміністративні та соціальні послуги населенню (і така тенденція дедалі більше набирає силу), то згідно з Законом «Про захист прав споживачів» громадський контроль за якістю цих послуг стає реальним інструментом впливу громадськості на ефективність діяльності органів державного управління та місцевого самоврядування» [17].

Попри відсутність законодавчого визначення громадського контролю неоднозначним є розуміння його змісту серед науковців. Не вдаючись до поглибленого аналізу сутності громадського контролю, що виходить за межі дослідження в межах даної статті, констатуємо, що серед наукової спільноти вироблено два підходи до розуміння цього поняття – вузьке та широке. Прихильники «вузького» розуміння громадського контролю обмежують його сутність контролем, який здійснюється безпосередньо громадянами через звернення до органів публічної адміністрації з заявами, скаргами, пропозиціями та запитам; громадськими організаціями; представницькими органами трудових колективів та профспілками. Так В.Г. Гарашук до громадського контролю відносить контроль з боку різних громадських формувань (або угруповань) – профспілок, трудових колективів, партій, рухів, фондів та інших утворень, та контроль із боку громадян [18, с. 169]. А.С. Крупник більш широко трактує поняття громадського контролю, вбачаючи в ньому одну з функцій громадянського суспільства, проявом якої є публічна перевірка діяльності органів влади з боку громадян та їх об'єднань на відповідність цілей, які влада проголошує, спрямована на коригування як цієї діяльності, так і самих цілей [17]. Інші автори ще більш широко тлумачать поняття «громадського контролю». Так, на думку О.Ю. Полтаракова, громадський контроль – це система відносин громадянського суспільства з державою, яка ґрунтується на підзвітності органів державної виконавчої влади органам державної законодавчої влади (парламентський контроль) недержавним структурам («третьому сектору» та ЗМІ) [19]. Т.В. Наливайко визначає «громадський контроль», як організаційно-правову форму об'єднання громадян на добровільних засадах для задоволення та захисту їхніх власних та громадських законних правових, соціальних, економічних, творчих, вікових, національно-культурних та інших спільних інтересів [20, с. 3]. В енциклопедичних джерелах теж відсутнє єдине розуміння громадського контролю. Так в Юридичній енциклопедії громадський контроль визначено, як один із видів соціального контролю, який здійснюється об'єднаннями громадян та самими громадянами, що є важливою формою реалізації демократії і способом залучення населення до управління суспільством та державою (автор – О.Ф. Андрійко) [21, с. 234]. В Енциклопедії державного управління громадський контроль визначено, як форма участі громадськості в управлінні для підвищення ефективності діяльності органів публічної влади, підприємств, установ і організацій, що надають соціальні послуги [22, с. 113].

Є.Ю. Захаров, аналізуючи наукові позиції щодо поняття та доктринальні положення щодо ознак громадського контролю, теж вказує на неоднозначність позицій щодо його сутності, зазначаючи, що одні теоретики розширюють коло суб'єктів і розглядають парламентський контроль і контроль політичних партій за державною діяльністю, як різновид громадського контролю. Інші звужують коло суб'єктів до громадян та їх об'єднань, а також іноземців, які на законних підставах перебувають у країні. У свою чергу під громадським контролем він пропонує розуміти публічну перевірку громадянським суспільством діяльності держави на відповідність проголошеним нею цілям, коригування цієї діяльності і самих цілей, підпорядкування політики держави, діяльності її органів і посадових осіб інтересам суспільства, а також нагляд громадянського суспільства за діяльністю державних органів та

органів місцевого самоврядування, спрямованою на захист і забезпечення прав і законних інтересів людини та фундаментальних свобод, на повагу до них [23].

Аналіз законодавчих засад та наукових підходів до розуміння поняття «громадського контролю» дає можливість визначити його, як діяльність громадян чи їх об'єднань щодо контролю за виконанням органами державної влади або їх посадовими особами положень законодавчих актів, належного виконання ними своїх повноважень та дотримання прав і свобод людини. Тобто, ми є прибічниками вузького розуміння «громадського контролю», який може здійснюватись організованою і не організованою громадськістю безпосередньо, а не через представницькі органи, що в подальшому зумовить розкриття його змісту стосовно діяльності Національної поліції.

Висновки. З огляду на вищезазначене та з урахуванням завдань, які покладаються на органи Національної поліції України, можна визначити, що громадський контроль за діяльністю поліції – це визначена законом діяльність представників громадськості (як індивідуальних, так і колективних суб'єктів), спрямована на перевірку (спостереження, нагляд) за законністю виконання завдань підрозділами Національної поліції щодо забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, надання в межах, визначених законом, послуг із допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

Мета громадського контролю за діяльністю поліції полягає в тому, щоб не допустити дій контрольованих суб'єктів за межами законності й правопорядку, попередити можливі відхилення від намічених цілей, а також інтересів суспільства та його суб'єктів, а у разі появи цих відхилень усунути їх негативні наслідки.

Завданнями громадського контролю за діяльністю поліції є: 1) отримання точної і повної інформації щодо діяльності поліції; 2) сприяння підвищенню ефективності роботи поліції; 3) поширення серед громадськості соціально значущої функції поліції; 4) підтримання іміджу поліцейської діяльності та престижу роботи поліцейського; 5) забезпечення прозорого відбору кадрів для поліції, їх переміщення та іншого просування по службі; 6) підвищення рівня законності забезпечення прав і свобод громадян у діяльності поліції; 7) покращення умов та порядку надання адміністративних послуг органами поліції.

Зміст громадського контролю за діяльністю поліції проявляється у його процедурних формах та інституційних елементах. До процедурних форм громадського контролю за діяльністю поліції слід віднести: 1) представництво громадськості в колегіальних органах при центральних та територіальних підрозділах НП; 2) участь громадськості в обговоренні та підготовці нормативно-правових актів, які регулюють діяльність НП; 3) безпосереднє звернення громадян та ЗМІ до органів НП із метою отримання інформації про їх діяльність та її оприлюднення; 4) участь представників громадськості у відборі кадрів в НП та проходження атестації кадрів; 5) участь представників громадськості при приведенні службової перевірки щодо скарг на дії чи бездіяльність поліцейських; 6) організації опитування громадської думки про діяльність НП; 7) зобов'язання звітування керівництва підрозділів НП про результати своєї діяльності перед громадськістю; 8) участь правозахисних громадських організацій у розробці програм діяльності НП та ін.

Інституційними елементами громадського контролю за діяльністю поліції є: суб'єкт, об'єкт, предмет та процедура його здійснення. Суб'єктами такого громадського контролю виступають громадяни та громадські об'єднання – неорганізована та організована громадськість. У якості об'єкта громадського контролю виступають підрозділи Національної поліції, її науково-дослідні установи та установи забезпечення, а також конкретні посадовці поліції або претенденти на службу в поліцію.

Предметом громадського контролю є діяльність вказаних об'єктів із реалізації прав і свобод громадян, задоволення їх потреб та інтересів. Процедура громадського контролю містить комплекс форм і методів його здійснення відповідно до завдань та характеру згаданих вище компонентів.

Список використаних джерел:

1. Калашник М.В. Організація діяльності міліції з питань розгляду звернень громадян в Україні: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / М.В. Калашник. – Київський міжнародний університет. – К. – 2010. – 206 с.
2. Долгополов А.М. Організаційно-правові питання діяльності громадських формувань із охорони громадського порядку і державного кордону в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / А.М. Долгополов. – Національний аграрний університет. – К., 2008. – 268 с.
3. Торкайло Ю.С. Організаційно-правові засади взаємодії органів внутрішніх справ з інституціями держави та структурами громадянського суспільства: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Ю.С. Торкайло. – Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2012. – 219 с.
4. Лебедева А.В. Адміністративно-правові та організаційні засади взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / А.В. Лебедева. – Київський національний університет внутрішніх справ. – К. – 2009. – 261 с.
5. Братель С.Г. Громадський контроль за діяльністю міліції : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / С.Г. Братель. – Київський національний ун-т внутрішніх справ. – К., 2007. – 269 с.
6. Денисюк С.Ф. Громадський контроль за правоохоронною діяльністю в Україні: адміністративно-правові засади: дисер. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Денисюк С.Ф., Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2010. – 393 с.
7. Про Національну поліцію: Закон України від 02 липня 2015 року № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40–41. – Ст. 379.
8. Денисюк С.Ф. Сутність громадського контролю: співвідношення понять у теорії та законодавстві // Інтернет-ресурс: режим доступу – <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/arpu/2008-2/doc/5/07.pdf>.
9. Конституція України: прийнята на 5 сесії Верховної Ради України 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
10. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 року № 280/97 // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
11. Про інформацію : Закон України від 02 жовтня 1992 року № 2657. –ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650, 131.
12. Про об'єднання громадян: Закон України від 16 грудня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 34. – Ст. 504.
13. Про звернення громадян: Закон України від 02 жовтня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 47. – Ст. 256.
14. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 26 листопада 2015 року № 848-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 3. – Ст.25.
15. Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності: Закон України від 15 вересня 1999 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 45. – Ст. 397.
16. Про захист прав споживачів : Закон України від 12 травня 1991 року № 1023-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 30. – Ст. 79.
17. Крупник А.С. Громадський контроль: сутність та механізми здійснення / А.С. Крупник // Теоретичні та прикладні питання державотворення. – 2007. – № 1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.library.oridu.odessa.ua.
18. Гаращук В.М. Теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні: дис. ... д-ра юрид.наук: 12.00.07 / В.Г. Гаращук. Національна академія імені Ярослава Мудрого. – Х., 2003. – 272 с.
19. Полтораков О.Ю. Громадський контроль над «силовими» структурами в Україні: проблеми та перспективи. [Електронний ресурс] / О.Ю. Полтораков // Національний інститут проблем міжнародної безпеки. Публікації. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niisp.org.ua/defau~38.php>.
20. Наливайко Т.В. Громадський контроль в Україні як інститут громадянського суспільства: теоретико-правовий аспект: автореф. дис. ... канд. юрид. н.: спец. 12.00.01 – «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / Т.В. Наливайко. – Львів, 2010. – 18 с.

21. Андрійко О.Ф. Громадський контроль // Юрид. енцикл. : в 6 т. / редкол. : Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : Укр. енцикл., 2001. – Т. 3. – 790 с.
22. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; наук.-ред. колегія: Ю.В. Ковбасюк (голова) та ін. – К.: НАДУ, 2011. – Т. 1: Теорія державного управління / наук.-ред. колегія: В.М. Князев (співголова), І.В. Розпутенко (співголова) та ін. – 2011. – 748 с.
23. Є.Ю. Захаров. Громадський контроль та права людини / Є.Ю. Захаров. – Громадська мережа «Опора»: Інтернет-ресурс: режим доступу –<http://opora.lviv.ua/?p=529>.

РЄЗНІК О. М.,

кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри адміністративного, господарського права та фінансово-економічної безпеки (Сумський державний університет)

УДК 65.011.8:354.31

РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В АСПЕКТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Статтю присвячено дослідженню процесу реформування правоохоронних органів в Україні в контексті забезпечення фінансово-економічної безпеки. Охарактеризовані основні права правоохоронних органів та проаналізовані статистичні дані щодо їх діяльності в аспекті наповнення Державного бюджету. Надаються авторські пропозиції щодо створення єдиного правоохоронного органу по забезпеченню фінансово-економічної безпеки України.

Ключові слова: правоохоронні органи, фінансово-економічна безпека, тіньова економіка, Національна поліція, Національне антикорупційне бюро.

Статья посвящена исследованию процесса реформирования правоохранительных органов в Украине в контексте обеспечения финансово-экономической безопасности. Охарактеризованы основные права правоохранительных органов и проанализированы статистические данные по их деятельности в аспекте наполнения Государственного бюджета. Предоставляются авторские предложения касательно создания единого правоохранительного органа по обеспечению финансово-экономической безопасности Украины.

Ключевые слова: правоохранительные органы, финансово-экономическая безопасность, теневая экономика, Национальная полиция, Национальное антикоррупционное бюро.

The article is defined to process of law-enforcement authorities reform in Ukraine in context of financial and economic security. It was characterized fundamental rights of law-enforcement authorities and was analyzed statistical data on their activities in aspect of state budget filling. Provided author's proposals as to creation of a single law-enforcement authority of financial and economic security.

Key words: law-enforcement authorities, financial and economic security, shadow economy, the National policy, the National anticorruption bureau.

